modePREGÀRIA

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohèlet 3, 1)
Diumenge XXXIIIè 2026 - Núm. 386

Fre de mà

Sabent-me en temps d'espera, avui poso en joc davant del Senyor el que soc i tinc, la meva matèria prima. Em disposo a deixar de fer el ronsa i destensar el fre de mà que duc posat. Em poso en acció, coneixent que el que tinc se m'ha donat, que és matèria rebuda. Per fer-me'n més conscient, poso l'atenció al moviment d'inspiració i expiració. Aquell que no puc procrastinar; si ho fes fora aturar la vida. Goso estirar aquest moviment. Faig una primera inspiració i m'aturo uns instants sostenint aquest aire, adonant-me del que rebo. Passo ara al moviment d'expiració, deixant anar l'aire, repartit en tres moments, amb una breu aturada entre cadascun. Escolto el cos, que no menteix. Assajo així la distribució del que rebo, potser en superàvit. Em comprometo en la gestió de l'aire, en la gestió del que se m'ha donat, del que he rebut.

Entomo així el ritme de la respiració, agafo el timó de com vaig escampant el que sóc i tinc. Assumeixo el risc de les tres aturades per anar deixant anar l'aire que rebo. Tres frenades breus, assenyades, per poder recollir el que dono. M'hi empeny aquella dita: "qui no arrisca, no pisca". Vencent la por, m'activo i obro ara Mt 25, 14-30. Hi trobo una proposta de valentia.

Connecto amb els moments de paràlisi que visc. Recordo els de la darrera setmana: el que he deixat de fer per por, el que he frenat per covardia, els moments en els que he mantingut el fre de mà posat. Identifico les pors… Valoro les conseqüències d'aquesta paràlisi. Connecto ara amb el que m'empeny i activa a jugar-me-la, a arriscar, a aixecar el fre de mà i emprendre el vol. Poso nom al que m'hi empeny, al que m'empeny a estimar sostenint el risc.

"El miedo y los talentos"
Salomé Arricibita

Vivir con miedo nos ata.
El miedo provoca la distancia.
Nos mete hacia dentro
y guardamos las alas,
sin más intención que cuidarlas.
Volar sin miedo nos lanza
a vivir y colmar esperanzas.
Nos lleva hacia otros
y a sueños que alcanza
tan solo quien estrena sus alas.
Amar es reinventar cómo dar vida.
Es hacer fecundo y fértil cada día.
Es quererme como soy,
respetar lo que otro ansía
y ponerme a trabajar sin garantías.
Amar es creer que la alegría
no puede guardarse porque se marchita.
Es no parar el agua
para que corra siempre limpia
y compartirla como don que nos habita.

Amar es vencer el miedo
que paraliza,
pues vivir sin arriesgar,
es embalsamar la vida.
No querer y no ganar
por no errar es cobardía.
Regalar cada talento
es lo que el mundo necesita.

(Salomé Arricibita)

Amb el Parenostre d'avui, agraeixo la confiança dels talents rebuts. Demano creure en la força de posar-los en joc. Goso agafar el timó sabent que comparteixo el pilotatge amb el Déu de la Vida.. Em disposo a distribuir la matèria prima que se m'ha regalat, activant l'estimació en cadena.

Miro agenda i cerco una acció per cada dia de la setmana que em posi en joc. Imagino l'escenari on em trobaré. Penso en els personatges més secundaris. Arrisco una acció, un gest, una mirada de tendresa que pugui lliurar. Em disposo a reactivar la vida, a destensar el fre.

Marta Burguet i Arfelis